

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集;

Special Crime Investigation

ภาค 1 เล่ม 3

耳雅 (เออร์หย่า)

เจียน

ซุนลี่

แปด

สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับคดีของเล่มนี้ก็จะยิ่งซับซ้อนซ่อนเงื่อนยิ่งกว่าเล่มที่ผ่านมา แต่ทุกคนไม่ต้องกังวลว่าเข้าใจยากนะคะ เราขอการันตีด้วยความรักของไป๋อวีถึงและจันเจาเลยคะว่า ทีมพิฆาตทรชนที่อยู่ในมือทุกคนเล่มนี้ได้รวบรวมความสนุกครบเตรียมไว้รอคุณผู้อ่านทุกท่าน ขอให้มีความสุขในการอ่านนะคะ

Rose

ธันวาคม 2563

ฆาตกร
อมนุษย์

(ต่ ๑)

17

กุตผีปีศาจ

ไม่นานนัก รถของซังลั่วก็แล่นขึ้นมาจากชั้นใต้ดิน เขาจอดแวะรับจันเจา จากนั้นก็มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านพักที่หลินเจียง

เพราะที่ตัวของจันเจามีอุปกรณ์ติดตามแสดงสัญญาณจีพีเอสอยู่ ดังนั้นรถของไป๋อวิ๋งและคนอื่นๆ จึงไม่ได้ตามติดอย่างกระชั้นชิดจนเกินไปนัก

ซังลั่วขับรถไปก็พูดคุยกับจันเจาว่า “ดอกเตอร์จัน ผมขอคำปรึกษา ขอถามเจาะจงไม่กี่ข้อหน่อยนะครับ”

จันเจากำลังมองดูทีวีทัศน์ภายนอก หลังจากได้ยินคำพูดของซังลั่ว ก็หันกลับมาด้วยความสนใจ “เรื่องจิตวิทยาเหรอครับ”

“ครับ” ซังลั่วยิ้มและพยักหน้า “ผมอยากจะสอบถามผู้เชี่ยวชาญสักคนมานานแล้ว”

“ไหนลองว่ามาสิครับ” จันเจาไขว้ขาขึ้น รอคำถามจากซังลั่ว

“...ดอกเตอร์เชื่อเรื่องผีหรือเปล่า” ซังลั่วถามเสียงเบา

“ผี?” จันเจาชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะถามว่า “คุณหมายถึงความหมายตามตัวอักษรหรือว่ายังมีอย่างอื่นอีก”

“ที่มีตัวตนอยู่บนโลก นอกจากการมีร่างกายและไม่มีร่างกายแล้ว เป็นสิ่งที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้...” ซังลั่วครุ่นคิดก่อนที่จะพูดออกมา “พวกกุตผีปีศาจนะ”

จันเจายิ้มเล็กน้อยก่อนตอบอย่างราบเรียบ “เชื่อ”

เมื่อได้ยินบทสนทนาที่ดังออกมาจากเครื่องรับสัญญาณ ไปอวีถึง ก็ขับรถหลงเบี่ยงไป “เจ้าแมวนี่...พูดจาเลอะเทอะ”

ไปอวีที่อยู่ข้าง ๆ กระซิบถามด้วยความประหลาดใจ “พี่ชาย...หรือพี่ไม่เชื่อ?”

ไปอวีถึงถลึงตาใส่เขา “ตำรวจถ้าเชื่อเรื่องพวกนี้จะทำคดีได้ยังไง?!”

ไปอวีพึมพำเสียงเบา “ไม่เชื่อก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มี”

ไปอวีถึงเพลอหัวเราะ คิดในใจว่าเจ้าเด็กคนนี้รู้จักเถียงแล้ว “อย่าว่าแต่ฉันไม่เคยเจอเลย หรือต่อให้เจอ ถ้าฉันไม่เชื่อ เขาก็ไม่มีตัวตน!!”

ไปอวียังพึมพำเสียงเบา “มิน่า ถึงขั้นเชื่อว่าแม่แต่ผียังกลัว...”

“พูดอะไรนะ” ไปอวีถึงปรายตามองเขา

“เปล่า...”

“คุณเชื่อหรือ” เมื่อซังลั่วได้ยินคำตอบของจันเจาก็ตกใจเช่นกัน “ผมยังนึกว่านักจิตวิทยาอย่างคุณจะไม่มีทางเชื่อสิ่งที่ไม่มีความหลักฐานพิสูจน์พวกนี้”

จันเจายิ้ม “ทำไมนักจิตวิทยาถึงเชื่อเรื่องนี้ไม่ได้ละ อ้อ ทำไมคุณซังถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะครับ”

“อ้อ...ผมแค่อยากถามว่า การที่ได้เห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์หรือได้ยินเสียงที่ไม่ควรได้ยิน...มันคือพลังพิเศษหรือเป็นภาพลวงตา?!” สีหน้าของซังลั่วดูราวกับมีความกั๊กกั๊ก “ปัญหานี้รับกวนผมมานานแล้ว”

“นั่นก็ต้องดูว่ามองเห็นอะไรกันแน่” จันเจาตอบ “หรือว่าคุณซังเห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์?”

...ซังลั่วลั้งเลครูหนึ่งแล้วพยักหน้าตอบว่า “ใช่...มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนำศพในหีบกลับมาแล้ว และเพิ่งเกิดในช่วงไม่กี่วันมานี้เอง”

ระหว่างที่พูด รถก็ขับเข้ามาในเขตบ้านพักของหลินเจียงแล้ว ซังลั่วจอดรถที่นอกกำแพงบ้านพักเล็กๆ และบอกว่า “ถึงแล้วครับ”

จันเจามองพิจารณานบ้านพักที่อยู่ด้านหลังประตูเหล็กผ่านทางหน้าต่างรถ เขาแอบตกใจ...บ้านหลังนี้มีสไตล์การตกแต่งที่ไม่แตกต่างจากบ้านหลังอื่นๆ ในชุมชนนี้เท่าไร แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว้าวยากศาสมันดูน่ากลัว...

ซึ่งลี้่วงมาจากรถพร้อมกับจั่นเจา เขาเปิดประตูเหล็กตรงลานเล็ก ๆ หน้าบ้าน ก่อนจะเดินเข้าไปภายในบ้านพัก

เมื่อทั้งสองเดินเข้าไปแล้ว รถของไป๋อวีถึงที่ตามมาก็จอดลงข้างแปลงดอกไม้ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

ไป๋จื่อชะเงอมองบ้านพักแวบหนึ่งก่อนจะร้องออกมา “อา”

“เป็นอะไรไป” ไป๋อวีถึงนึกว่าเขาพบอะไรจึงถามด้วยความตื่นตัว

“บ้านหลังนี้หนักล้นมาก” ไป๋จื่อชี้ไปที่บ้านพักของซึ่งลี้่วงและพูดขึ้นว่า “เห็นแล้วเย็นวาบ”

ไป๋อวีถึงมองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นมีตรงไหนที่น่าหวาดกลัวเลย จึงถามไป๋จื่ออย่างงุนงง “หนักล้นตรงไหน?”

“บอกไม่ถูก...” ไป๋จื่อเอาเสื้อคลุมที่พาดไว้หลังเก้าอี้มาใส่ “เห็นแล้วมันรู้สึกตื้อไปหมดทั้งหัว เนื้อตัวเย็นวาบ”

“หัวหนา... พวกเราก็รู้สึกเหมือนกัน...” เจ้าหูที่อยู่ปลายสายของวิทยุสื่อสารพูดออกมาเสียงสั้น “ดูไปแล้วเหมือนบ้านผีสิงเลย”

ไป๋อวีถึงนั่งเงียบไปเป็นเวลานาน “พຽງนี้พวกนายไปตรวจที่แผนกตากันให้หมดเลย!”

...

ในขณะที่นั้นเองก็ได้ยินเสียงจั่นเจาดังมาจากเครื่องรับสัญญาณ “รู้สึกที่บ้านหลังนี้ค่อนข้างมีอะไรที่พิเศษ...”

ซึ่งลี้่วงหยิบกุญแจออกมาเปิดประตู “คุณก็สังเกตเห็นเหมือนกันหรือ” จั่นเจายิ้มออกมา “บ้านหลังนี้ดูมีดีครึม ถ้าหากยังมองไม่เห็นความผิดปกติ คงจะต้องไปตรวจที่แผนกตาแล้วละครับ...”

“แค้น แค้น...” เสียงหมาฮั่นกระแอมไต่ดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร

เจ้าหูกระซิบถาม “น้องสาวของนายรู้จักหมอบางไหม แนะนำที่ตี ๆ ลักคนให้หัวหน้าหนอยสิ”

ไป๋จื่อกลั้นหัวเราะ ไป๋อวีถึงกัดฟันกรอดด้วยความโกรธ เจ้าแมว... เตียวเถอะ!!

“บ้านหลังนี้อยู่ในส่วนที่เป็นเงามืดที่สุด... ไม่เห็นแสงอาทิตย์ตลอดทั้งปี

ดังนั้นจึงให้ความรู้สึกอึดอัดครึ้มมาก” ซึ่งลัว่อธิบาย “เป็นบ้านที่ผมหาซินแสมาเลือกสรรของขวัญให้โดยเฉพาะ”

“ของขวัญ?” จั้นเจาไม่เข้าใจ “ทำไมถึงตั้งใจเลือกบ้านที่มีตึกครึ้มแบบนี้”

“มันเกี่ยวข้องกับของสะสมของผม” ซึ่งลัว่ยกมือขึ้นเปิดไฟในห้องรับแขก เมื่อมีแสงไฟแล้ว บรรยากาศที่มีตึกครึ้มแปลกประหลาดภายในห้องก็จางหายไปเล็กน้อย “ตอนกลางวันศพไม่สามารถโดนแสงอาทิตย์ได้ไม่เช่นนั้นก็ยังไม่รู้ว่าตอนกลางคืนจะเกิดอะไรขึ้น”

จั้นเจาเดินตามซึ่งลัว่เข้าไปในห้องรับแขก “ปกติคุณอยู่ที่ไหนคนเดียวเหรอ คุณซึ่งนี้ใจกล้าดีจัง”

ซึ่งลัว่ถอนหายใจ “ช่วยไม่ได้...ก็มาทางนี้แล้วนี่นา”

ไปหรืออยู่ในรถและรู้สึกหนาวขึ้นเรื่อยๆ เมื่อคิดว่าบ้านที่มีบรรยากาศชวนขนหัวลุกเช่นนี้เต็มไปด้วยซากศพก็ขนลุกชูชันมาอย่างไม่รู้ตัว...อยู่ดี ๆ มาอาศัยอยู่ในบ้านแบบนี้ ซึ่งลัว่นี้ก็พิลึกเอาการ

ไปอ้วถึงที่อยู่ข้าง ๆ มีสีหน้าจะยิ้มแย้มก็ไม่เชิง “เจ้าหนุ่มคนนี้พูดจาเลอะเทอะอะไรกัน ศพก็คือศพ ถ้ากลางวันตากแดด กลางคืนจะกลายเป็นผีดิบขึ้นหรือ”

ทันทีที่ไปอ้วได้ยินคำว่าผีดิบตัวก็ลั่นระริก กระซิบถามไปอ้วถึง “มันจะคืนชีพจริงๆ หรือ?”

ไปอ้วถึงถลึงตาใส่เขา “นั่นมันเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์!”

“แต่คนเฒ่าคนแก่บอกว่ามีจริง ๆ” ไปอ้วตัวลั่นงันงก “ว่ากันว่าในสนามรบมักจะมีคนที่ตายโหงและกลายเป็นซอมบี้ออกมาไล่ล่าคน...”

ไปอ้วถึงโมโห “นั่นก็เพราะตอนที่ตายนั้นยังตายไม่สนิท แต่ยังมีในบ้านซึ่งลัว่นั่นรอให้เปื่อยยุ่ยอีกนิดก็จะกลายเป็นน้ำมัน¹ได้แล้ว ยังจะมาคืนชีพอะไรได้อีก ถ้าเรื่องผีดิบมีจริง ๆ ละก็ ป่านนี้กงซุนคงซ็อกตายไปตั้งนานแล้ว!”

¹ เมื่อซากพืชและซากสัตว์ตายทับถมกันในชั้นตะกอนใต้ผิวโลกเป็นเวลาหลายล้านปีภายใต้สภาวะแวดล้อมที่มีอุณหภูมิและความดันสูง ทำให้สารอินทรีย์ในชั้นตะกอนเปลี่ยนสภาพเป็นเชื้อเพลิงแข็งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ถ่านหิน หินน้ำมัน และปิโตรเลียม - ในที่นี้คือไปอ้วถึงตั้งใจเล่นมุข

ไปฉีกกัมหนำบนพิมพำเสียงเบา “ฉั้น...ก็เป็นห่วงพี่ชายที่อยู่ข้างในคนเดียวเหมือนกัน...”

“เจ้าแมวเนี่ยนะ?!” ไปอวีถึงเบ้าปาก “ถึงจะมีจริง ๆ แต่ปฏิบัติยาแรกทันทีที่เขาเห็นก็คือจับกลับไปเลี้ยงสักตัวหนึ่งและถือโอกาสพ้ออีกตัวกลับไปให้กงซุนเล่น...”

ไปฉีกกลิ่นน้ำลาย...น่ากลัวจริง ๆ...

“ดีมอะไรหน่อยไหม” ซังลั่วเปิดตู้ไวน์แล้วหันกลับมาถามจันเจา

“อะไรก็ได้ครับ”

จันเจากำลังชื่นชมไม้แกะสลักรูปร่างแปลกประหลาดบนโต๊ะน้ำชา ก่อนจะรับไวน์แก้วหนึ่งที่ซังลั่วยื่นมาให้

“นี่เหมือนกับของชนเผ่าภูซึเลยนะครับ...” จันเจาชี้ไปที่ไม้แกะสลัก

“มีวิสัยทัศน์...” ซังลั่วพยักหน้าอย่างชื่นชม “นี่คือไม้แกะสลักรูปเด็กสัญลักษณ์ของชนเผ่าภูซึ น่ารักมาก ๆ เลยใช่ไหมล่ะ”

จันเจาพยักหน้า “...ไม่มันก็ดูของสะสมก่อนแล้วกัน”

“ได้ครับ” ซังลั่ววางแก้วไวน์ลงแล้วพาจันเจาขึ้นไปยังชั้นสอง เดินไปพลางพูดไปพลาง “ของสะสมอยู่บนชั้นสอง...อ้อ ถ้าอีกสักครู่มีเสียงอะไรแปลก ๆ คุณก็ไม่ต้องกลัวไปนะ”

“เสียงแปลก ๆ?” จันเจาไม่เข้าใจ “เสียงแปลก ๆ อะไรหรือ”

ซังลั่วส่ายหน้า “ช่วงนี้ตอนกลางคืนมักจะได้ยินเสียงพวกเขาลูกขึ้นมาเดินเล่น...”

“พรวด...? กาแพในปากเจ้าหู่พ่นออกมาใส่กระจกกันลม

ไปฉือตกใจเบิกตากว้าง “เดิน...เดินเล่น...?”

“ฮา...” ไปอวีถึงยิ้มเยาะ “เจ้าหนุ่มคนนี่คิดจะทำอะไรกันแน่ ทำลับ ๆ ล่อ ๆ”

จันเจามองดูซังลั่วवलักรประตู่ห้องเก็บของสะสมเข้าไป เปิดไฟสปอตไลต์...สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในม่านตาคือตู้กระจกเก็บของสะสมเป็นทิวแถวและโถงแก้วอีกหลายใบเรียงรายเป็นหน้ากระดาน...

ในตัวและโรงศพมีมัมมี่เก็บอยู่ในสภาพที่แปลกประหลาด
 ส่วนในเสากลมที่อยู่ตรงกลางนั้นมีศพในหีบศพตั้งโชว์อยู่
 จันเจาคิดในใจว่า ถ้าวันนี้พากันมาด้วยคงจะดี ถ้าเขาเห็นสิ่งเหล่านี้
 จะต้องตื่นเต้นดีใจมากแน่นอน

ซึ่งล้วนแนะนำคร่าว ๆ ให้จันเจาฟัง พูดถึงช่วงเวลาของศพทุกศพว่า
 มาจากอารยธรรมแบบใดเป็นต้น

“นี่คือศพที่มีอายุน้อยที่สุดและเป็นของชนเผ่ากนูซีเช่นกัน” ซึ่งล้วน
 ชี้ไปที่ซากศพขนาดค่อนข้างเล็กที่อยู่ในโลงแก้วแล้วกล่าวขึ้น

จันเจามองดูศพที่ถูกเก็บรักษาในสภาพสมบูรณ์แล้วถามว่า “ตอนที่
 ชนเผ่ากนูซีทำการฝังศพ ไม่ได้ทำเป็นรูปแบบศพในหีบทั้งหมดหรอกครับ”

ซึ่งล้วนส่ายหน้า “ไม่ใช่ มีเพียงคนพิเศษเท่านั้นที่จะทำได้...นอกจากนั้น
 ผู้หญิงกับเด็กโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการฝังศพธรรมดา...เทคนิคการทำมัมมี่
 ของชนเผ่ากนูซีนี้นี้อาจซับซ้อนที่เดียว สามารถเก็บรักษาศพได้ดีมาก
 ไม่เน่าเปื่อยผุพัง

...จันเจาเห็นข้าง ๆ ศพที่มีอายุน้อยนั้นก็มีโลงอยู่เช่นกัน ฝาโลง
 เปิดไว้ แต่ภายในกลับว่างเปล่า ขณะที่กำลังจะถามรายละเอียดจากซึ่งล้วน
 พอหันกลับมาก็เห็นซึ่งล้วนเบิกตากว้าง จับจ้องไปที่โลงศพว่างเปล่านั้นด้วย
 ความหวาดผวา...

“เออ...คุณซึ่ง...” จันเจาตะตะเขาเบา ๆ “เป็นอะไรไป”

ซึ่งล้วนอ้าปากค้างอยู่นานกว่าจะหุบลงได้ จากนั้นก็ชี้มือชี้ไม้อยู่พักใหญ่
 อย่างไม่อยากจะเชื่อ... “เออ...เธอ...เธอไปไหนแล้ว...”

จันเจามองตามนิ้วมือของเขาซึ่งชี้ไปยังโลงศพว่างเปล่านั้นจึงถามขึ้นว่า
 “คุณหมายความว่า โลงศพนี้เคยมีศพอยู่ที่นี่หรือ?”

ซึ่งล้วนพยักหน้า “มีครับ...เป็นศพผู้หญิง...เป็นแม่ลูก...กับเด็ก
 คนนี้”

จันเจาสังเกตเห็นฝาแก้วของโลงศพเปิดอยู่จึงถามขึ้นว่า “เธออยู่ในนี้
 ตลอดหรือ”

ซึ่งล้วนพยักหน้า “เมื่อก่อนที่ผมจะไปยังเดินขึ้นมาตรวจแล้วรอบหนึ่ง

ก็ยังเห็นว่าอยู่ดี แล้วทำไม...”

จันเจามองสำรวจไปรอบๆ “คงไม่ได้มีขโมยเข้ามาหรอกนะ...”

“ไม่มีทาง ระบบป้องกันขโมยแน่นหนามาก เป็นไปไม่ได้เลย... อีกร่าง...” พุดมาถึงตรงนี้ซึ่งลี้วก็ชะงักไป เหมือนกับว่ามีอะไรลำบากใจ

“อีกร่างอะไร” จันเจาคำถาม

“หลายวันมานี้ผมได้ยินเสียงเปิดโถงและเสียงฝีเท้าจริง ๆ...” ซึ่งลี้วกระซิบบอก “นอกจากนี้...ยังมีเสียงผู้หญิงร้องไห้อีกด้วย...ผม...”

ยังพุดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงผู้หญิงสะอื้นให้ดังมาจากกระเบื้องทางเดิน ดานนอก

ถึงแม้เสียงร้องไห้จะไม่ดังนัก แต่ไปอู่ถึงและคนอื่น ๆ ก็ยังได้ยินผ่านเครื่องรับสัญญาณอย่างชัดเจน...

ไปมือตกใจกลัวอ้าปากค้าง

ไปอู่ถึงขมวดคิ้ว เขากับจันเจาคาดคะเนถึงสถานการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นในวันนั้นเอาไว้ล่วงหน้าหลากหลายรูปแบบ แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องราวเหนือความคาดหมายเช่นนี้เกิดขึ้น

หมาฮั่นที่อยู่ปลายสายถามผ่านวิทยุสื่อสาร “หัวหน้า จะให้เข้าไปดูไหมครับ ดอกเตอร์จันจะเป็นอะไรหรือเปล่า?!”

ไปอู่ถึงเองก็ลังเลเล็กน้อย ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงจันเจापุดกับ ซึ่งลี้ว “อย่าเพิ่งร้อนใจไป...เราลองดูกันไปก่อนเถอะ”

ซึ่งลี้วพยักหน้าแล้วเดินไปทางกระเบื้องกับจันเจา

ไปอู่ถึงที่อยู่ในรถถอนหายใจออกมาเบาๆ ความหมายของจันเจาเมื่อครู่ก็คือให้พวกเขาอย่าเพิ่งทำอะไรนุ่มบ่าม...จึงหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาแล้วบอกกับหมาฮั่นว่า “พวกนายสองคนคอยเฝ้าอยู่แถวบริเวณบ้านก่อน รอสัญญาณจากฉัน อย่าเพิ่งทำอะไรนุ่มบ่าม”

“ครับ” หมาฮั่นกับเจ้าหูสวมหูฟัง หยิบปืนออกมาตรวจสอบรอบหนึ่ง เตรียมพร้อมปฏิบัติการ

เจ้าหูตั้งแขนเสื้อของหมาฮั่น “พะ...พี่เสียวหมา...กระสุนปืนใช้ปราบผีได้หรือเปล่า”

หม่าฮั่นกลอกตาใส่เขา “จำไว้นะ ถ้าผีเกาะไหล่อย่าหันกลับไป มิฉะนั้นจะถูกดูดพลังชีวิต”

“อา...” เจ้าหูกอดหม่าฮั่นไว้ “ฉันเป็นตำรวจจับโจร จับคนสกปรก จับไอ้โรคจิต คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะได้มาจับผี ที่เสียวหม่า เดียวที่ต้องคอยคุ้มกันฉันนะ...”

หม่าฮั่นเปิดประตูรถถีบเขาออกไปข้างนอก “ไปให้พ้น! ยังจะพูดมากอีก...”

ทั้งสองลงจากรถ วิ่งไปทางกำแพงบ้านพักอย่างรวดเร็ว

“พี่ชายอยู่ในนั้นคนเดียว...จะเป็นอะไรหรือเปล่า...” ไปถือพูดด้วยความเป็นห่วง

ไปอู่วิ่งสายหน้า “เรื่องบินพาหน้าไม่นะเจ้าแมวมืดหน้า แต่ถ้าเรื่องใช้สมองซึ่งลัวก็สู้เขาไม่ได้...ในเมื่อเจ้าแมวมืดหน้าแล้วไม่ให้พวกเราเข้าไป เขาก็ยอมมีเหตุผลอย่างแน่นอน...”

ในขณะนั้นเองหม่าฮั่นกับเจ้าหูก็มาถึงด้านนอกบ้านพักและคอยดักซุ่ม ไปอู่วิ่งเอนหลังพิงผนังเก้าอี้ จับจ้องไปยังบ้านพักที่มีบรรยากาศมืดครึ้มลอบลอน...เจ้าแมวมืดหน้าขึ้นอยู่กับนายแล้ว

จันเจากับซังลั่วเดินทางไปทางประตูใหญ่ของห้องเก็บของสะสม เสียงสะอึกสะอื้นบนทางเดินค่อย ๆ จางหายไป...จากนั้นจึงกลายเป็นเสียงดัง ‘กรอบแกรบ’ คล้ายเสียงข้อต่อหลุด ต่อมาก็มียังเสียงผีทำเบา ๆ ดังมาจากบนระเบียงทางเดิน

ซังลั่วดึงจันเจาไว้แล้วพูดว่า “ผมจะเดินนำหน้า...ส่วนคุณ จำไว้ว่า หากมีอันตรายก็ให้รีบวิ่ง ไม่ต้องสนใจผม...”

จันเจาพยักหน้าแล้วพูดกับเขาว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง...ผมรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

ทันทีที่ไปอู่วิ่งที่อยู่ในรถได้ยินประโยคนี้ สีหน้าก็เผยรอยยิ้มออกมาอย่างรู้กัน “เจ้าแมวมืดหน้า...”

แผนจับผีที่ลำเลิก

เมื่อจู่เผลอจากบขัวลั่ว เดินมาถึงหน้าประตูก็หยุดกึก เพราะเสียงร้องไห้ และเสียงผีเห่ากับขลุ่ยต่อหลอดที่ด้านนอกประตูนั้น... อันตรธานไปในชั่วพริบตา ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ความสงสัยเจืออยู่บนใบหน้า
 ซังลั่วสาวเท่าพรวดพราดออกไป พอเงยหน้าขึ้นมองก็ชะงักไปทันที
 จันเจาก็เดินตามติดเขาออกมาถึงตกตะลึงจังจังเช่นกัน บนระเบียบ
 ทางเดินมีมัมมีตนหนึ่งยืนจังก้าอยู่ ดวงตาดำมีตจ้องตรงมาที่ทั้งสอง ผิวหนัง
 บนร่างกายแห้งและหดตัวแล้ว กำลังจะกลายเป็นสีม่วงแก่ในไม่ช้า... เธอยืน
 ตัวเอียง เอนพิงอยู่บนราวจับ ไม่ขยับเขยื้อน

ไปฉือที่คอยจับจ้องมอริเตอร์อยู่ในรถเห็นมัมมีสาวตนนั้นก็ตกใจ
 อ้าปากค้าง มือทั้งสองจับเสื้อผ้าแน่น “มะ...มัมมีจริง ๆ ด้วย!”

ไปอู้อึ้งมองไปที่หน้าจ้อด้วยความงุนงง พลังลูปคาง “เมื่อกี้ตอนที่
 เจ้าแม่วขึ้นไปข้างบนก็ไม่เห็นของเล่นชิ้นนี้...ทำไมตอนนี้อยู่ดี ๆ ก็โผล่ขึ้นมา”

ในขณะนั้นเองก็ได้ยินซังลั่วพูดด้วยความหวาดกลัวตัวสั่นงันก
 “ถึงแม้จะได้ยินเสียงดังแบบนี้เป็นประจำ แต่ก็เป็นครั้งแรกที่เห็นเดินออกมา
 จะจะเป็นแบบนี้”

จันเจากำลังจะเดินเข้าไปตรวจสอบ แต่กลับถูกซังลั่วขวางไว้
 “เดี๋ยวก่อน จะมีอันตรายหรือเปล่า” ว่าแล้วเขาก็เดินขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว
 “ผมเองดีกว่า...”

จันเจาพยักหน้าก่อนจะยอมถอยออกไปหลายก้าว ปล่อยให้ซังลั่วเป็นคนจัดการ

เมื่อเดินมาถึงหน้ามัมมี ซังลั่วก็ยกมือผลัก ศพนั้นสูญเสียวางทรงตัว ไถลตามราวจับลงมายังพื้นโดยไม่มีเค้าวางจะขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ยังคงเป็นซากศพที่แห้งเหี่ยวเช่นเดิม

“ฮู้...” ซังลั่วถอนหายใจเฮือกใหญ่ กลับไปที่ห้องเก็บของสะสม เอาถุงมือมาสวมทั้งสองข้างอย่างเร่งรีบ และยังหยิบให้จันเจาอีกคู่หนึ่งด้วย “ดอกเตอร์จัน ช่วยผมหน่อย”

จันเจาสวมถุงมือด้วยความยินดี ช่วยซังลั่วขนย้ายมัมมีกลับเข้าไปในห้องเก็บของสะสม ก่อนจะใส่เข้าไปในโลง

“น่าจะไม่ใช่ไรแล้วละ...” เมื่อปิดฝาโลงเรียบร้อยซังลั่วก็ถอดถุงมือออก กล่าวกับจันเจาด้วยความรู้สึกเสียใจ “ให้ตายสิ...ดันมาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้”

จันเจาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “นี่เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ เจาะจงจะมาเกิดขึ้นตอนที่ผมมาพอดี ดูท่าดวงของผมคงจะไม่สมพงศ์กับมัมมีเรื่องนี้”

“ฮ่าๆ...” ซังลั่วหัวเราะเจื่อนๆ กลางลู่จุมูก “สงสัยจะเป็นเพราะไม่เคยมีคนแปลกหน้าเข้ามานานแล้ว จู่ๆ ก็มีพลังงานของมนุษย์พุ่งเข้าไปปะทะกับศพ...”

เมื่อได้ยินคำพูดของซังลั่ว ไป่ฉือก็พูดกับไป่อวีถึงว่า “พี่ชาย ไหนเคยบอกว่าแมวดำจะเข้าใกล้ศพไม่ได้ไงล่ะ... มิฉะนั้นจะเกิดการปะทะกับพลังหยางของศพ ทำให้ศพลุกขึ้นมา”

“คำพูดนี้ตรงจุดพอดี!” ไป่อวีถึงพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ซังลั่วยอมไม่รู้อย่างแน่นอนว่าคนที่เขาเชิญมาในคืนนี้เป็นแมวปีศาจตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นแมวดำที่ไม่มีขนสีอื่นแม้แต่เส้นเดียว”

เมื่อได้ยินไป่อวีถึงพูดอย่างเคร่งขรึม ไป่ฉือก็สั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

“สถานการณ์คลี่คลาย!” ไป่อวีถึงหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาพูดกับหม่าฮั่น และเจ้าหู “พวกนายสองคนกลับไปเผ่าติดตามดูการเคลื่อนไหวต่อไป อย่าแหวกกฎ้าใหญ่ตั้ง”

“รับทราบ” เจ้าหูเก็บปืน ขณะที่กำลังจะเดินกลับไปก็ถูกหมาฮั่นดิ่ง ออกไปข้างๆ

“หัวหน้า งานเข้าแล้ว!” หมาฮั่นดิ่งเจ้าหูให้หลบไปแล้วรายงาน ไปอู่วิ้งด้วยเสียงทุ้มต่ำ

เมื่อไปอู่วิ้งได้ยินน้ำเสียงอันทุ้มต่ำและเครื่องขมิ้มของหมาฮั่นก็รู้ว่า ต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น จึงหยิบกลองสองทางไกลอินฟราเรดที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมา “มีอะไร”

หมาฮั่นชี้ไปทางกำแพงรั้วให้เจ้าหูดู พลังตอบคำถามของไปอู่วิ้งถึง “บนกำแพงมีคนอยู่”

ไปอู่วิ้งยกกลองสองทางไกลดู เห็นบนกำแพงมีคนนั่งยองๆ อยู่ คนหนึ่ง เขาสวมเสื้อผ้าสีดำ ดังนั้นจึงแยกแยะออกได้ยากในเวลากลางคืน มีเพียงมือสไนเปอร์อย่างหมาฮั่นเท่านั้นที่สามารถสังเกตเห็นความผิดปกติ ของสถานการณ์รอบๆ ได้อย่างรวดเร็ว

คนคนนั้นนั่งยองๆ อยู่บนกำแพงและมองไปรอบๆ ไม่ได้หยุดค้าง ตรงไหนเป็นพิเศษ เขากระโดดลงมาด้านล่างและเข้าไปด้านใน

“หัวหน้า จะทำยังไงดี” เจ้าหูถาม “คงไม่ได้บังเอิญเข้ามาปล้นพอดี หรอกนะ...”

“พวกนายอย่าเพิ่งทำอะไร เดี่ยวฉันเข้าไป” ว่าแล้วไปอู่วิ้งก็วางวิทยุ สื่อสาร สวมชุดหูฟัง ก่อนจะบอกกับไปจื่อว่า “นายคอยเฝ้าอยู่ที่นี้และ รายงานสถานการณ์ของเงินเจ้าให้ฉันรู้ตลอด”

“อืม! ได้ครับ” ไปจื่อพยักหน้า โยนวิทยุสื่อสารมายังมือซ้าย คอย จับจ้องอยู่ที่หน้าจอ

ไปอู่วิ้งเปิดประตูรถ ก้มตัวลงต่ำ วิ่งไปหาหมาฮั่นอย่างรวดเร็ว

“อาหู่ นายตามฉันเข้าไป” ไปอู่วิ้งบอกเจ้าหูเบาๆ และหันหน้า มาพูดกับหมาฮั่น “นายรออยู่ตรงนี้ ถ้าเขาวิ่งออกมาก็จับเขาไว้!”

“รับทราบ” หมาฮั่นพยักหน้า เข้าไปหลบซ่อนตัวในที่มืดต่อไป

ไปอู่วิ้งพาเจ้าหูลัดเลาะไปตามกำแพงด้านนอกอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็ถอยหลังออกไปหลายก้าวแล้ววิ่งก้าวกระโดดไปข้างหน้า

ขึ้นไปเกาะบนกำแพงอย่างเงิบเงียบ ปีนป่ายขึ้นไปจับขอบด้านบนกำแพงไว้ โผล่หน้ามองดูภายในบ้าน

เห็นเงาร่างสีดำนั่นทะลุผ่านลานบ้านเข้าไปและนั่งยอง ๆ ลงที่มุมหนึ่ง ของกำแพงในบ้านพัก ก่อนจะหันกลับมาอย่างระมัดระวัง

ไปอ้วถึงก้มหัวอย่างรวดเร็ว เกาะขอบกำแพงด้วยมือข้างเดียว ห้อยตัวอยู่กลางอากาศ

เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวเขาก็โผล่หน้าออกไปดูแวบหนึ่ง เห็นเงาร่าง สีดำนั่นเคลื่อนที่ไปยังด้านหน้าของหน้าต่างบานยาว คนคนนั้นหยิบแผ่นเหล็ก ที่ดูคล้ายกับอุปกรณ์ตัดแฉะออกมา ลองงัดดูครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง ‘แกร๊ก’ เบา ๆ

ไปอ้วถึงรีบก้มหัวลงอีกครั้ง

ในจังหวะเดียวกับที่คนคนนั้นหันกลับมาและมองไปรอบ ๆ

จากนั้นก็รีบเปิดหน้าต่างบานยาวนั้นออกแล้วผลุบเข้าไปด้านใน ก่อนจะพลิกฝ่ามือปิดหน้าต่าง

ไปอ้วถึงคอยฟังความเคลื่อนไหวอยู่เงิบ ๆ เจ้าหูที่อยู่ด้านล่างกำแพง และหมาฮันที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตรก็ซุ่มอยู่อย่างเงิบกบิบนั่น...ขณะนั้นเองไปอ้วถึงก้มหัวเรียกเจ้าหู จากนั้นจึงกระโดดเข้าไปด้านในกำแพงอย่าง คล่องแคล่ว

เจ้าหูวิ่งก้าวกระโดดขึ้นไปเช่นกัน ก่อนจะตะกายขึ้นไปบนขอบกำแพง และกระโดดลงไปในตลาดบ้านเงิบ ๆ

ในตลาดบ้านว่งเปล่า ทันทีที่ทั้งสองลงสู่พื้น ก็ไม่ได้รับรณดาเนินการ ใดๆ แต่เข้าไปซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้เตี้ย คอยสังเกตดูความเคลื่อนไหวอย่าง ระมัดระวัง

ไปอ้วถึงส่งสัญญาณมือให้เจ้าหูเพื่อให้เขาตามคนคนนั้นเขาไปข้างใน โดยให้เจ้าหูเขาไปอีกทางหนึ่ง คอยฟังคำสั่งให้ลงมือปฏิบัติการทางหูฟัง

เจ้าหูเขาใจในทันที พยักหน้าส่งสัญญาณมือให้ไปอ้วถึงระวังตัว หลังจากทั้งสองพยักหน้าให้กันแล้วก็วิ่งออกมาพร้อมกันจากพุ่มไม้ ก่อนจะ แยกย้ายกันวิ่งโอบล้อมเข้าไปทางบ้านพัก

ไปอวีถึงวิ่งเข้าไปดูที่ริมหน้าต่างยาว บานหน้าต่างไม่ได้ปิดสนิทอยู่จริง ๆ ดูเหมือนเขาจะเตรียมการไว้เพื่อออกมาจากด้านในอีกครั้ง ก่อนจะเปิดหน้าต่างเข้าไป เขาสังเกตเห็นร่องรอยขีดข่วนบนสลักของหน้าต่าง น่าจะเป็นผลจากการใช้อุปกรณ์งัดแงะเมื่อครู่...ในใจนั้นรู้ดี ที่แท้เขาก็ไม่น่าจะใช้โจรที่สะเพร่าเลินเล่อที่อยู่ดี ๆ ก็มาก่ออาชญากรรมในเวลา...เขาไม่ใช่โจรมิฉะนั้นคงไม่เชื่อซำอย่างนี้

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงไป้อวีดังออกมาจากหูฟังเบา ๆ “ตอนนี้พวกเขายังอยู่ในห้องเก็บของสะสม”

ไป้อวีถึงแอบชื่นชมว่าไป้อวีนั้นฉลาดเฉลียว เขากำลังบอกตำแหน่งของจันเจากับซังลั่ว เพื่อให้เขาหลบหลีกจากคนทั้งสองได้อย่างสะดวก นอกจากนี้ยังจับจิ้งหะและโอกาสเอาไว้ได้อย่างพอดีพอดี...บางที่เจ้าเด็กคนนี้อาจจะเกิดมาเพื่อเป็นตำรวจอย่างแท้จริง!

ไป้อวีถึงเปิดหน้าต่างเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน คอยฟังสถานการณ์ภายในจากรอยแตกที่หน้าต่างบานยาวนั้น มีเสียงการเคลื่อนไหวเล็กน้อยดังมาจากการเปิดปิดประตู เขารับผลึกหน้าต่างออกแล้วหลบเข้าไป

หลังจากเข้ามาในบ้านแล้วก็รีบวิ่งต่อไปยังประตูที่ไม่ได้ล็อกเพื่อฟังเสียงความเคลื่อนไหวจากภายนอก ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นไปรอบ ๆ ตอนนี้ห้องที่เขาอยู่คือห้องเล็กๆ ที่ดูเหมือนห้องพักผ่อน ในห้องไม่ได้เปิดไฟ มีแสงไฟส่องเข้ามาทางช่องประตูรำไร...ดูเหมือนข้างนอกจะมีแหล่งกำเนิดแสงไฟ!

ไป้อวีถึงตั้งสมาธิและวิเคราะห์...

หลังจากที่ซังลั่วกับจันเจาเข้ามาในบ้านพักแล้วก็เปิดไฟทั้งหมดสามดวง ไป้อวีถึงนึกถึงตอนที่มองเห็นสถานการณ์จากกล้องวิดีโอที่ติดไว้กับเน็คไทของจันเจา...

ไฟดวงแรกที่ซังลั่วเปิดคือไฟของห้องรับแขก...แสงไฟขาวสว่างจ้า ไม่ใช่ความรู้สึกเช่นนี้

ดวงที่สองคือไฟที่ทางเดินกับบันได เป็นไฟสปอตไลท์ แสงไฟเป็นสีเหลือง...แสงไฟที่ลอดออกมาจากช่องว่างใต้ประตูนั้นค่อนข้างสลัว...ก็น่าจะ

เกิดจากไฟดวงนี้

ส่วนดวงที่สามนั้นเป็นของห้องเก็บของสะสม แต่เพราะมันอยู่ชั้นบน จึงไม่นำมาพิจารณา

แสงไฟที่นี้ค่อนข้างสลัว... อาจจะเป็นเพราะอยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดไฟค่อนข้างไกลหรือไม้ก็มီးอะไรบดบัง เมื่อตัดสินจากโครงสร้างภายในห้องที่เห็นเมื่อครู ไปอู่ถึงแน่ใจว่าหลังบานประตูนี้หน้าจะเป็นบันไดและทางเดินอีกด้านหนึ่ง

ถ้าเช่นนั้นสถานที่หลบซ่อนที่สมบูรณ์แบบของคนที่เข้าไปนั้น... ก็คือ ตรงหัวมุมทางเดินและบันได

หลังจากพิจารณาอย่างถ่วงถี้แล้ว ไปอู่ถึงก็เตรียมตัวดูสถานการณ์ภายนอก เขาไม่เลือกช่องประตูที่เปิดแง้มๆ ไว้ มุมมองตรงบันไดกับทางเดินนั้นเป็นมุมอับ จำเป็นต้องเปิดประตูให้กว้างจึงจะมองเห็นได้ เช่นนั้นก็จะถูกคนที่แอบซ่อนอยู่สังเกตเห็นเอาได้ง่ายๆ

เขาเลือกที่จะใช้อีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างประตูกับกำแพง ตรงนั้นมีช่องว่างที่เล็กมาก... จากช่องว่างนั้นไปอู่ถึงมองเห็นคนคนหนึ่งยืนแนบตัวกับกำแพงตรงหัวมุมของทางเดินและบันได

คนคนนั้นใช้แจกันใหญ่สำหรับตกแต่งเป็นที่กำบังตัว ไปอู่ถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะเขาสังเกตเห็นกริชเปล่งประกายระยิบระยับในมือของคนคนนั้น

ที่ทำให้เขายิ่งประหลาดใจก็คือ คนที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดถือมีดคมอยู่ในมือ... สวมหน้ากากบงไบหน้า... พญาอินทรี?!

หัวใจของไปอู่ถึงกระตุก หน้ากากพญาอินทรีนั้นทำได้เหมือนจริงมาก หากดูแต่ใบหน้าย่อมนี้กว่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นรูปปั้นแกะสลักพญาอินทรีจริงๆ

เขาฉุกคิดถึงภาพจากกล้องวงจรปิดที่บ้านฟู้อีซานวันนั้น... โดยเฉพาะตอนที่โคลส้อพเข้าไปในตอนสุดท้าย...

มีชื่อชื่อหนึ่งผ่านแวบเข้ามาในหัว... หรือว่าจะเป็นเขา?!

เลือกเวลาแบบนี้ในการก่ออาชญากรรม... เป้าหมายน่าจะไม่ใช่เงินเขา

แต่มาเพื่อฆ่าซึ่งแล้ว เช่นนั้นถ้าเขาเห็นจันเจากับซึ่งแล้วอยู่ด้วยกัน เขาจะต้องตกใจอย่างแน่นอน

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงของไป๋ฉือ “พวกเขากำลังจะออกมาจากห้องเก็บของสะสมแล้ว”

ไป๋ฉือถึงได้ยินเสียงพูดคุ้ยดังมาจากชั้นบนเช่นกัน เขามองเห็นการเคลื่อนไหวของคนที่อยู่ตรงมุมกำแพงอย่างชัดเจน... ท่าทางเขาดูลูกลี้ลูกลกคงคิดไม่ถึงว่าจะมีอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย

ตอนนี้ต้องไม่ให้ทั้งสองคนลงมา! ความคิดแรกที่แวบเข้ามาในสมองของไป๋ฉือถึงเป็นแบบนี้ ถ้าทั้งสองลงมาในตอนนี้อย่างไรก็ไม่เพียงแต่ทำลายแผนปฏิบัติการในครั้งนี้อย่างเดียว แต่จันเจาอาจจะถูกลากเข้าไปพัวพันด้วย

ตราบดีที่พวกเขาทั้งสองยังไม่ลงมาในตอนนี้อย่างไร คนคนนั้นก็อาจจะล้มเลิกแผนการและย้อนกลับไปทางเดิม ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะสามารถจับเขาได้อย่างคาหนังคาเขา!

แต่จะบอกให้เจ้าแมวรู้ได้อย่างไร...

ทันใดนั้นเขาก็เกิดบึ้งโง่เดียวขึ้นมา ไป๋ฉือถึงหยิบมือถือออกมาและกดส่งข้อความอย่างรวดเร็ว

มือถือของจันเจาลั่นขึ้นมาในระหว่างที่เขาอยู่กับซึ่งแล้วเดินมาถึงบันไดและกำลังจะยกขาก้าวลงไป

เขาหยิบมือถือขึ้นมาดู เห็นข้อความที่ไป๋ฉือถึงส่งมาให้มีเพียงตัวเลขสองตัว...96

“อ้อ” เขาใช้เวลาเพียงวินาทีเดียวในการตอบสนอง ก่อนจะหันหลังวิ่งกลับไป

“มีอะไรเหรอ” ซึ่งล้อมองดูจันเจาวิ่งกลับไปห้องเก็บของสะสมหลังจากที่ได้รับข้อความอย่างงุนงง เขาตามไปด้วยความสงสัย

คนที่หลบซ่อนอยู่ดูเหมือนจะโล่งใจเช่นกัน แต่ไป๋ฉือถึงนั้นมองออกมาเขามีท่าทางลังเลเล็กน้อย... พฤติกรรมของจันเจากับข้อความนั้นทำให้เขาและซึ่งแล้วเกิดความเคลือบแคลงสงสัยแล้ว...

ในขณะที่เป็นกังวลอยู่นั้นเขาก็กลับได้ยินจันเจาเดินไปพูดไป “กล้าแข่ง

“ให้เจอฟีถากลับซ้ำเธอ?! เดียวฉันจะถ่ายรูปคู่กับम्मมีส่งไปให้ตกใจเล่น!”

‘เจ้าแม่วัวร้าย’ ไปอ้วถึงแอบขึ้นชมอยู่ในใจ ‘แม่วัวนี้เจ๋งจริงๆ’

จากนั้นก็มียิ่งดังลงมาจากชั้นบน เสียงหัวเราะของซังลั่วเหมือนยกภูเขาออกจากอก คนในชุดดำก็ลดความตื่นตัวลงอย่างเห็นได้ชัด ไปอ้วถึงเห็นเขากลับหลังหันจึงรีบเดินออกไปปิดหน้าต่าง ซ่อนตัวอยู่ที่มุมกำแพง หยิบหูฟังขึ้นมาแล้วพูดเบาๆ “กลับทางเดิม!”

พอสิ้นเสียงนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบา ๆ ดังออกมาจากข้างใน

ทันทีที่หน้าต่างยาวเปิดออก คนคนนั้นก็ออกมาแล้ววิ่งไปทางกำแพงรัวราวกับเหาะไป ก่อนจะปีนขึ้นไปบนสันกำแพงแล้วกระโดดลงไปที่ด้านล่าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฮึดฮัดดังมาจากด้านนอกกำแพง

ไปอ้วถึงรู้ว่าหมาฮั่นทำสำเร็จแล้วจึงรีบวิ่งและปีนข้ามกำแพงออกไป เห็นหมาฮั่นจับเขาคออยู่กับกำแพงแล้วสวมกุญแจมือ ขณะนั้นเองเจ้าหูกก็ปีนข้ามออกมาเช่นกัน

ทั้งสามเงียบไม่พูดจา รีบคุมตัวเขากลับไปยังรถที่จอดอยู่ข้าง ๆ แปลงดอกไม้

เขายืนมือออกมาถึงหน้าากของคณคนนั้นลงมา ทันทีที่ไปอ้วถึงเห็นเขาก็ยิ้มเล็กน้อย “เดาถูกว่าเป็นคุณ! ชิวอวี ผู้ช่วยฯชิว!” (-_-||| ยังมีใครจำเขาได้อีกไหม เขาคือผู้ช่วยของพู้อ๊ซาน...)

“ทำตัวดี ๆ น้อย!” เจ้าหูเปิดประตูรถแล้วจับชิวอวีที่มีสีหน้ากัลดกุ่มตันเข้าไป หมาฮั่นขึ้นมานรถเช่นกัน คอยเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวต่อไป

ไปอ้วถึงวิ่งเหยาะ ๆ กลับมาที่รถ แล้วนั่งลงข้าง ๆ ไปอ้ว ทันใดนั้นโทรศัพท์ก็สั่นขึ้นมา

เป็นข้อความที่จันเจาส่งมาให้ พอเปิดดูไปอ้วถึงก็ดีใจ ยืนมือไปกดปิดหน้าต่างรถทั้งหมดก่อนจะไปอ้วที่อยู่ข้าง ๆ เขาๆ “เดี๋ยวจะให้นายดูอะไรสนุกๆ”

ไปอ้วเปิดตากว้างด้วยความสนใจ เห็นสภาพภาพหนึ่งอยู่บน

หน้าจ่อ จั่นเจ้ายิ้มอย่างภาคภูมิใจ ที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาก็คือ... มัมมี่ที่มีเบ้าตา
ดำมืด

ไปฉี้อะงักงันไปเป็นเวลานาน ก่อนจะส่งเสียงร้องอย่างน่าสังเวช
“อ้อ...”

ไปอ้อวี้ถึงลูบใบหูที่แทบจะหนวก ทำทางตีกอดีใจ โชคดีที่ปิด
หน้าต่างรถแล้ว

หลังจากที่ไปฉี้อส่งบลงได้แล้วก็ถามไปอ้อวี้ถึงขึ้นมาทันที “พี่ชาย
96 นั้นหมายความว่ายังไง เมื่อกี้ฉันเห็นจากมอนิเตอร์”

ไปอ้อวี้ถึงยิ้มเล็กน้อย “9 กลับหัวคืออะไร”

“อ้อ...” ไปฉี้อเข้าใจในทันที “9 กลับหัวก็คือ 6 มีความหมายว่า...
หันกลับไป”

เรื่องแหกตาสะเทือนวงการ

เวลา 3 คู่ 12 นาที อาคารสำนักงานตำรวจ ในห้องแพทย์นิติเวช ที่อยู่ติดกับหน่วย S.C.I.

กงซุนยืนอยู่หน้าเตียงผ่าศพตามลำพัง เขากำลังผ่าพิสูจน์ศพในหีบ ที่นำมาจากห้องทำงานของเถียนจงหลายศพ

สิ่งที่เขาต้องทำในตอนนี่ก็คือลอกเปลือกแข็งด้านนอกของศพที่ปิดทับเอาไว้ ออกอย่างระมัดระวัง

กงซุนลอกไปก็วิเคราะห์ส่วนประกอบของเปลือกชั้นนอกไปด้วย เนื้อแข็ง บาง โปร่งแสง ปรากฏความมันวาวของผลึกหิน...มันคืออะไรกันแน่

ขณะนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เข้ามา” กงซุนตอบเสียงทุ้ม

คนที่ผลักประตูเข้ามาคือเจียงผิง เขาจ้องไปที่ศพในมือของกงซุน แล้วกลืนน้ำลาย “กงซุน ผมเลิกงานแล้ว คุณไม่กลับหรือ”

กงซุนส่ายหน้า “อืม...ฉันอยากจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จ”

“อ้อ...” เจียงผิงกลับหลังหันกำลังจะเดินออกไป แต่ก็หันกลับมาอีกครั้ง “หวังเจาและคนอื่นๆ ออกไปกันหมดแล้ว พวกหัวหน้าก็จะกลับมาที่กลางดึก คุณอยู่คนเดียวไม่เป็นอะไรนะ”

กงซุนฟังแล้วรู้สึกขบขัน ถามเจียงผิงว่า “จะเป็นอะไรหรือ?”

“เออ...” เจียงผิงชำเลืองมองที่ศพอีกครั้ง

กงซุนส่ายหน้าและโบกมือให้เขา “มันมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้หรอก รีบไปเถอะ”

เจียงผิงกล่าวลาด้วยความเคอะเขินแล้วจึงออกไป เมื่อเดินมาถึงหน้าลิฟต์ เขาครุ่นคิด กลับไปโทรศัพท์ที่สำนักงานดีกว่า หลังจากพูดไปไม่กี่คำจึงวางโทรศัพท์ทิ้งแล้วเดินออกไปด้วยความสบายใจ

กงซุนทำการผ่าชันสูตรศพต่อไป ยิ่งทำก็ยิ่งรู้สึกว่ามันแปลก เขาขมวดคิ้วแน่น ถอดถุงมือออก หยิบข้อมูลการผ่าพิสูจน์ศพในหีบของฐิติคราวก่อนขึ้นมาเปรียบเทียบ เพียงชั่ววินาทีก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อตระหนักว่าตนเองค้นพบอะไรก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว...

ขณะนั้นเองกงซุนก็รู้สึกได้ทันทีว่าด้านหลังตนเองนั้นเหมือนจะมีใครอยู่ ขณะที่กำลังจะหันกลับไปก็ถูกโอบเอาไว้

“อา...” คนที่แม่แต่ผียังขยาดก็ยังมีช่วงเวลาที่ยาวดกแล้วเช่นกัน ตอนนี้องกงซุนยังคงตกอยู่ในภาวะที่การค้นพบเมื่อครู่ พอถูกคนโอบกอดอย่างกะทันหันก็ตกใจจนร้องอุทานออกมาเบา ๆ

ได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มต่ำที่คุ้นเคยดังขึ้นข้างหู จากนั้นใบหูและซอกคอก็เกิดความรู้สึกร้อนรุ่มและชุ่มชื้น

กงซุนหันกลับไปมองคนคนนั้นและโผล่อก “คุณไม่เคยได้ยินเรื่องคนหลอกคนจนซ็อกตายเหรอ...หืม”

พอหันกลับไปก็ประจันหน้ากับคนคนนั้นอย่างจิ้ง เขาเซยคางของกงซุนขึ้นมา ริมฝีปากทั้งสองประกบกัน เป็นการจูบที่อ่อนโยนแต่แฝงไว้ซึ่งความเผด็จการ

ผ่านไปพักใหญ่ถึงยอมปล่อยกงซุนที่กำลังหอบหายใจซ่า ๆ จะหัวเราะก็ไม่เชิง “คุณเองก็มีช่วงเวลาที่ยาวดกแล้วเหมือนกันนะ น่ารักจริง ๆ”

เขากลอกตาใส่ไปจนถึงที่โผล่มาอย่างกะทันหัน กงซุนพยายามสะบัดแขนของเขาออกแล้วถามว่า “คุณมาได้ยังไง”

“เจียงผิงโทร.หาผม” ไปจนถึงตอบอย่างง่ายดาย

“เขาโทร.หาคุณทำไม?!” กงซุนไม่เข้าใจ

“ผมขอให้เขาโทร.หาผมเวลาที่คุณอยู่ในออฟฟิศคนเดียว” ไปจนถึง
ยักคิ้ว “ผมมาอยู่เป็นเพื่อนคุณ...”

“ผมกำลังทำงานอยู่!” กงซุนยื่นมือออกมายันไปจนถึงที่ทำห่าจะ
เข้ามาแนบชิดอีกครั้ง “อย่าทำเกินหน้าที่!”

ไปจนถึงตึงเขาเข้ามาในอ้อมกอด ยื่นมือออกไปปิดประตูเบาๆ แล้ว
ทำสัญญาณมือให้กงซุนเงียบ

กงซุนรู้สึกงุนงงเล็กน้อย แต่ก็ยังเห็นความเคร่งขรึมบนใบหน้าของ
ไปจนถึง...มันเกิดอะไรขึ้น??

“ฮา...” ไปจนถึงหัวเราะออกมาเบาๆ “สงสัยจะต้องขอบคุณเจียงผิง
จริงๆ”

ขณะนั้นเองกงซุนก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบาๆ จากภายนอก
เหมือนมีใครกำลังเดินใกล้เข้ามาอย่างระมัดระวัง นอกจากนี้ยังไม่ใช่แค่
คนเดียวอีกด้วย...เขาตั้งแขนเสื้อของไปจนถึงด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย

เมื่อเห็นกงซุนเข้ามาใกล้ตนเองอย่างไม่รู้ตัว ไปจนถึงก็ยิ้มมุมปาก
อย่างควบคุมไม่ได้ ก้มหน้าเอ่ยว่า “แบบนี้ลึกลับจะถูก”

กงซุนไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร จึงเบิกตากว้างมองเขา

ไปจนถึงก้มลงจูบเขาอีกครั้งแล้วหัวเราะ “วันหลังหากกลัวหรือ
ไม่พอใจอะไรก็สามารถเข้ามาหาอ้อมกอดของผมแบบนี้ได้ตลอด”

ใบหน้าของกงซุนแดงระเรื่อทันที ขณะที่คิดจะปล่อยมือ ไปจนถึง
กลับโอบเอวเขาแน่นขึ้นไปอีกพลางถามว่า “มีปิ่นไหม”

กงซุนตามวงจรมองความคิดของเขาไม่ค่อยทันจึงส่ายหน้า ไปจนถึง
ขมวดคิ้ว “ทำไมอู๊ถึงถึงไม่ให้คุณพกปิ่น?!”

“ผมอยู่ในส่วนสำนักงาน!” กงซุนกัดฟันจ้องเขาเซมิ่ง “ถ้าผมมีปิ่น
ผมจะจัดการคุณคนแรกเลย!”

ไปจนถึงมองมีดผ้าตัดแหลมคมขนาดเล็กที่อยู่บนคีมคีบอุปกรณ์
แล้วยิ้มออกมา “คุณทำได้ลงคอเหรอ?!”

ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงด้านนอกใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กงซุนก็อยากจะเอา
มีดแทงเจ้าบั้นที่หัวเราะอย่างไร้สติเสียก่อนจริงๆ

ไปจนถึงให้กงซุนไปหลบที่มุมห้อง ส่วนตนเองถือมีดเดินไปที่ประตู
กงซุนพูดขึ้นมาเบาๆทันที “ระวังตัวด้วยนะ...”

ไปจนถึงชะงัก พอได้สติกลับมาก็ยิ้มด้วยความเสียดาย “เจ้าพวก
ไม่มีตา มาไม่รู้จักเวล่ำเวลาจริงๆ...ไม่งั้นได้มีอะไรกันในห้องผ้าศพจะต้อง
รู้สึกตื่นเต้นมากแน่ๆ...”

กงซุนโมโห ในใจคิดว่าให้ตายเถอะ ไปจนถึง! เวลาแบบนี้ยังจะมา
คิดถึงเรื่องนั้น!

ไปจนถึงยกมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อกันลมออก มือขวาถือมีด
เดินมาถึงประตูอย่างสุขุมเยือกเย็น หันข้างให้...

กงซุนมองไปจนถึง แปลกใจที่เขาถือมีดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นนี้
มุมปากมีรอยยิ้มจางๆ สายตา...จะบรรยายอย่างไรดี ตื่นเต้น...หรือจะพูด
ให้ตรงกว่านั้นก็คือ เป็นความกระหายเลือดที่ไม่สนใครหน้าไหน...

ลูกบิดประตูหมุนเล็กน้อย ไปจนถึงยกมือขวาขึ้นช้าๆ นิ้วมือทั้งห้า
หมุนเปลี่ยนทิศทางมีดอย่างคล่องแคล่ว ในขณะที่นั่นเองประตูก็ถูกผลักออก
อย่างช้าๆ คนคนหนึ่งถือปืนโพล่เข้ามาครึ่งตัว ไปจนถึงยกขาขึ้นถีบประตู
เหล็กของห้องผ้าศพอย่างแรง ผู้มาเยือนคนนั้นส่งเสียงฮึดฮัด ถูกประตู
หนีบตัวตรงเดว

กงซุนขมวดคิ้ว ความเป็นมืออาชีพบอกเขาว่าคนคนนั้นกระดุกหัก
อย่างน้อยสามท่อน...

ไปจนถึงแสร้งยิ้มมุมปาก ยกมีดขึ้นแล้วฟันลงมา มีดผ่าตัดปักลง
ไปที่ส่วนเว้าลึกซึ่งอยู่ใต้กระดุกไหลปลาร้า

“ฮึ...” คนคนนั้นเบิกตากว้าง ความเจ็บปวดที่รุนแรงทำให้เขานั้น
แม้แต่เสียงยังไม่มี

ไปจนถึงแยงปืนออกมาจากมือที่คลายออกแล้วพุดกับกงซุน “อย่า
ออกมา” จากนั้นก็ถีบคนคนนั้นออกไป แล้วพลิกมือปิดประตูห้องผ้าศพ...

กงซุนได้ยินเสียงปืนดังเป็นชุดจากนอกห้อง...แต่เมื่อได้ฟังเสียงปืน
ที่ปลุกเร้าวิญญาณเช่นนี้ ในใจเขากลับนิ่งสงบอย่างบอกไม่ถูก...มหัศจรรย์
จริงๆ เขาไม่รู้สึกกังวลว่าไปจนถึงจะได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่น้อย ตรง

กันข้าม กลับพบว่าตนเองรู้สึกสนใจในท่าทางที่ยิ้มโหดจนเกือบจะป่าเถื่อน เมื่อครุ่นคิดถึงเงินถึงอย่างลึกซึ้ง...เขาเดินออกไปอย่างแทบจะไม่รู้ตัว ก่อน จะเปิดประตูออกดู!

เมื่อเปิดประตูออกก็เห็นคนหลายคนนอนระเกะระกะอยู่บนพื้น ล้วนได้รับบาดเจ็บที่ได้กระตุกไปปลาร้า พลัดจากตำแหน่งหัวใจ ยังรู้สึก ตัวดี แต่เจ็บปวดอย่างรุนแรงและสูญเสียความสามารถในการต่อต้านชัดเจน

ไปจนถึงเดินมาถึงประตูของสำนักงานหน่วย S.C.I. เหลือเพียงชาย คนสุดท้ายที่กำลังถือปืนอยู่อย่างตื่นเต้น เขาถอยไปจนถึงประตูลิฟต์ สายตาที่มองไปจนถึงเหมือนกับกำลังเห็นผี

ขณะนั้นเองลิฟต์ก็ส่งเสียง 'ติ๊ง' ประตูค่อย ๆ เปิดออก

กงซุนสะดุ้งตกใจ เวลาแบบนี้จะมีใครมา?!

ชายที่ถือปืนในเมื่อมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เขายกปืนขึ้น เล็งไป ยังประตูลิฟต์ซึ่งเปิดออก แต่หลังจากที่เห็นสภาพภายในลิฟต์อย่างชัดเจน ก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด

ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์ป่าดังออกมา เมาสีขาขนาดใหญ่พุ่งออกมา จากลิฟต์ ตะครุบส่วนล่างของร่างกายชายคนที่ถือปืน แล้วคำรามใส่หน้าเขา อีกครั้ง...

เขาเบิกตากว้าง ยังคงมีสีหน้าหวาดผวา สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ปืนในมือตกลงกับพื้น

ไปจนถึงเงยหน้าสบตากับสิงโตขาวที่พุ่งออกมาอย่างกะทันหันเมื่อครู่ ยกคิ้วแล้วผิวปากเรียก

ที่พุ่งออกมาจากลิฟต์ก็คือหลี่ซือเป็น มันสังเกตเห็นมนุษย์ที่อยู่ข้างกาย เมื่อหันไปมองก็พบว่าเงินไปจนถึง

ไปจนถึงยิ้มเล็กน้อย และยกปืนขึ้นเล็งไปที่เจ้าสิงโต...

หลี่ซือเป็นจ้องมองไปจนถึงอย่างระวังตัว ถอยหลังหนึ่งก้าวคล้ายกับ กำลังลังเลอะไรบางอย่าง

ได้ยินเสียงหัวเราะจากคนในลิฟต์ “หลี่ซือเป็น เห็นผีหรือยัง ไป ถึงตกใจขนาดนี้?!”

กงซุนรีบวิ่งเข้ามาตั้งไปจนถึงไว้แล้วพูดว่า “อย่ายิงมัน คนกันเอง”

หลี่ซื่อเป็นมักจะถูกเจ้าเงินพามาที่หน่วย S.C.I. อยู่เสมอ มันจึงคุ้นเคยกับที่นี่ดี แต่มันไม่เคยเห็นไปจนถึง เมื่อเห็นกงซุนมีท่าที่เป็นกันเองกับเขา มันจึงคลายความระมัดระวังตัวลง แล้วนั่งเสียด้านอยู่อีกด้านหนึ่งอย่างว่างาย

เจ้าเงินเดินเอาสองมือล้วงกระเป๋าออกมาจากลิฟต์อย่างสบายใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือ” เขาพูดพลางมองพิจารณาไปจนถึงจากหัวจรดเท้า

“คุณมาได้ยังไง” กงซุนถามเจ้าเงินด้วยความงุนงง

“ผมจะมารับไปนี่” เจ้าเงินยกไหล่ “ต่อมาก็ได้ยินเสียงปืนตอสนอยู่โนลิฟต์”

ขณะนั้นเองก็มีเสียงฝีเท้าวิ่งมาจากรั้วหน่วยตั้งมาจากชั้นบน ประตูลิฟต์อีกตัวหนึ่งเปิดออก เป่าเจิ้งก้าวออกมาด้วยสีหน้าห่อเหี่ยว ซ้ำเลื่องมองทุกคนแหงนหน้าแล้วมองคนที่นอนอยู่บนพื้น...มันคือสงครามสาตรากระสุนครั้งที่สองของสำนักงานตำรวจ

มือถือของไป๋อวีถึงที่เผ่าสังเกตุการณ์อยู่ในรถดั่งขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อรับสายก็ตกตะลึงพูดไม่ออกอยู่นาน...

ไป๋อวีเห็นไป๋อวีถึงขมวดคิ้ววางสายโทรศัพท์ก็เคาะที่ใต้คางของตนเองเบาๆ จะขำก็ไม่ได้ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

“เกิดอะไรขึ้น”

ไป๋อวีถึงไม่ตอบ แต่รีบโทร.หาจันเจาอย่างรวดเร็ว

...

หลังจากที่จันเจารับโทรศัพท์แล้วก็เต็งตัวขึ้นมาจากโซฟาทันที ก่อนจะพูดกับซังลั่วว่า “เกิดเรื่องที่สำนักงานตำรวจ ผมต้องกลับก่อน วันนี้ต้องขอบคุณคุณคุณมาก”

ซังลั่วรีบลุกขึ้นยืน “รีบร้อนขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับ เกิดอะไรขึ้นที่สำนักงานตำรวจจันหรือ”

จันเจายิ้มเจื่อนๆ บอกกับซังลั่วว่า “คุณซังเตรียมจัดหาเจ้าหน้าที่

รักษาความปลอดภัยเอาไว้สักหน่อยก็ดีนะคะครับ”

“เออ...ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร” ซังลั่วมีสีหน้างุนงง

“ช่วงนี้มีผู้คนมากมายต้องการขโมยศพในหีบ ตอนนั้นเข้าไปถึงสำนักงาน
ตำรวจแล้ว” จันเจ้ายิ้มเล็กน้อย “โชคดียี่ถูกจับได้ทั้งหมด”

จันเจอาพูดพลางสังเกตเห็นหน้าของซังลั่ว

แล้วก็เห็นสีหน้าของซังลั่วแข็งค้างอย่างควบคุมไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง
แต่แล้วก็เปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะผายมือนำจันเจอาออกไป

หลังจากที่ปฏิเสธข้อเสนอลูกของซังลั่วที่จะพาเขากลับไปยังสำนักงาน
ตำรวจแล้ว จันเจอา ก็กล่าวลาแล้วออกไปจากเขตที่พักอาศัยตามลำพัง

รถของไป๋อวี่ถึงจอดอยู่ตรงทางเข้าเขตที่พักอาศัย ไป๋อวี่นั่งรถของ
หมาอันกลับไปยังสำนักงานตำรวจแล้ว

เมื่อจันเจอาลงตรงที่นั่นข้างคนขับแล้ว ไป๋อวี่ถึงก็เล่าเหตุการณ์ที่เขา
จับชีวิตวีเมื่อครูนีให้เขาฟังคร่าวๆ

“พวกที่ไปที่สำนักงานตำรวจน่าจะมีเรื่องเกี่ยวข้องกับซังลั่ว” จันเจอา
แกะกล่องแอบถ่ายออกจากเน็ตไป

“เออใช่” ไป๋อวี่ถึงถามจันเจอาด้วยความสงสัย “เมื่อกี้ฉันบอกนาย
แคว่ว่ามีคนพกปืนบุกเข้าไปในหน่วย S.C.I. แต่ทำไมนายถึงรู้ว่าไปขโมยศพ
ในหีบ”

จันเจ้ายิ้มเล็กน้อย “วันนี้ได้กำไรจริงๆ ไม่ใช่แค่จับชีวิตวีได้ แต่ยัง
ทำให้ฉันได้ค้นพบความลับอีกอย่างหนึ่งด้วย”

ไป๋อวี่ถึงยักคิ้ว “เจ้าแมวขโมยอย่างนายพบอะไรเข้าอีกล่ะ?!”

จันเจอาหยิบวัตถุสีม่วงแก่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วใช้กระดาษ
เช็ดปากห่อไว้ “เอาวัตถุชิ้นนี้กลับไปให้กงซุน เขาต้องให้คำตอบพวกเรา
ได้แน่ๆ”

ไป๋อวี่ถึงจ้องมองวัตถุชิ้นนั้นอยู่นาน สูดหายใจถามอย่างระมัดระวัง
ว่า “วัตถุชิ้นนี้ทำไมดูคุ้นตาจัง”

“นี่คือสิ่งที่อยู่บนร่างกายของมัมมี่” จันเจอาพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา
“เนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง...”

“เจ้าแมวบ้า!” ไปอวีถึงตะโกนด้วยสีหน้ารังเกียจ “นายกลับไปฆ่าเชื้อให้ทั่วทั้งตัวเลยนะ ของแบบนี้ยังกล้าเอาใส่กระเป๋าเสื้อไว้อีก เสื้อตัวนี้เอาทิ้งไปได้เลย! ไมสิ เอาไปเผาเลย!”

จันเจาจถึงตาใส่เขา หัวเราะหึๆ แล้วยื่นมือออกมาจับแขนเสื้อกันลม สีขาวของไปอวีถึงเอาไว้ทันที...

“เจ้าแมวบ้า นายมันหน้าขยะแขยง!” ไปอวีถึงมองแขนเสื้อตัวเองอย่างหวาดผวา

“ฮึ มีสุขร่วมเสฟง!” จันเจาจยี้แขนเสื้อของเขาไปมา ต้องการทิ้งรอยประทับของอู้งมืออันดำปี๋เอาไว้

“เจ้าแมวโลโครก!”

“เจ้าหนูกลัวเชื้อโรค!”

...

เมื่อกลับมาถึงหน่วย S.C.I. ไปอวีถึงผ่านเข้าประตูมาก็เห็นใบหน้าที่หึงกึ่งอของเปาเจิง...

“พวกคุณสองคนควรจะบอกข่าวดีกับผม...” เปาเจิงจ้องมองทั้งสองด้วยรอยยิ้มที่เสแสร้ง “ไมจั้นผมจะให้พวกคุณไปล้างห้องน้ำด้วยกัน”

ไปอวีถึงตัวสั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว รีบขำเลียงตามองจันเจา “เจ้าแมวขี้หนอยูกับนายแล้ว”

จันเจายิ้มเล็กน้อย “ทานเปา ครั้งนี้พวกผมไม่ได้โชคดีเล็กๆ นะ คุณไปเตรียมตัวรับรางวัลเถอะ”

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างพากันตกตะลึง มองจันเจาตาโต

จันเจาหยิบเนื้อเยื่อใต้ผิวหนังที่ถูกห่ออยู่ในกระดาษเช็ดปากยื่นให้กงซุนพลางกล่าวว่า “นี่คือสิ่งที่ได้มาจากมัมมี่ที่ซังลั่วเก็บสะสมเอาไว้ในบ้าน”

กงซุนรับวัตถุชิ้นนั้นมาดูแล้วรีบนำรายงานสองฉบับออกมา “เหมือนกับที่ผมค้นพบเลย! ครั้งนี้มันล้นสะเทือนวงการจริงๆ”

“พวกคุณสองคนกำลังเล่นบอกล้ออะไรกัน?!” เปาเจิงขมวดคิ้วมองทั้งสอง

กงซุนเป็ตรายงานแล้วกล่าวว่า “ศพในหีบอายุหลายร้อยปี มัมมี่อายุนับพันปี แต่ส่วนประกอบและเทคนิคป้องกันการเน่าสลายของผิวหนังภายนอกเหมือนกับศพในหีบสดใหม่ที่พบในบ้านของเถียนจง เป็นเทคนิคสมัยใหม่ชนิดเดียวกัน”

ทุกคนได้ยืนดั่งนั้นก็มองหน้ากันเล็กน้อย

“นั่นก็หมายความว่า วัตถุเหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์ในยุคปัจจุบันทำขึ้นมาหรือ?” ไป่ฉือถามด้วยความประหลาดใจ “งั้นภูซี้ก็...”

จั้นเจ้ายิ้มจางๆ “ตั้งแต่ตำนานของภูซี้ ต้นกำเนิดอารยธรรมภูซี้ หนังสือที่เกี่ยวกับภูซี้ โทเทม...ทุกอย่างล้วนเป็นการแหกตา”

ไป่ฉือถึงส่ายหน้าอย่างนึกไม่ถึง “นักเขียน ช่างภาพ จิตรกร นักสะสมที่มีชื่อเสียงระดับโลก...ได้รวมกันสร้างสรรค์อารยธรรมภูซี้ขึ้นมา ทำให้ท่อนไม้ผุพังและศพที่ระบุตัวตนไม่ได้กลายเป็นของโบราณล้ำค่าขึ้นมา”

“แต่ทันทีที่ผู้สร้างสรรค์นั้นได้ตายไป...อารยธรรมที่ประดิษฐ์ขึ้นมานั้นก็กลายเป็นจริง” จั้นเจากล่าวสรุป “โดยการใช้เทคนิคที่ศึกษาคนๆ มาแล้วผลิตวัตถุโบราณในยุคอารยธรรมภูซี้ออกมาอย่างต่อเนื่อง มันคือการแหกตาที่สิ้นสะเทือนประวัติศาสตร์ นำมาซึ่งความมั่งคั่งอย่างไม่มีที่สิ้นสุด!”